

متن پرسش

سلام ازتون خواهش میکنم این پیامو ب دست استاد برسونید با سلام و عرض ادب: استاد من کتاب فرزندم این چنین باید بود شما را مطالعه کردم و الان چند ماهی میگذره و این چند ماه تماما درگیر موضوعی شدم ک تو کتابتون با عنوان علم لا ینفع مطرحش کردین. استاد من مدرس دانشگاه در رشته تربیت بدنی ام از نوجوانی به خاطر علاقه شدیدم به هیجان و فعالیت های بدنی و تخلیه انرژی وارد این رشته شدم اما حالا که سی ساله شدم شدیداً بین دو راهی گیر کردم که ورزش و تخلیه انرژی در این مسیر کار درستی بوده یا نه؟ این علم و حرفه شاید میتونم بگم رابطه ای با کمال انسان و رسیدن به خدا نداره من دوره ی نوجوانی خیلی پر انرژی بودم و زیاد ورزش می کردم رزمی و غیررزمی از طرفی خیلی از اخلاقامم مردونه شده که الان شوهرمم از این حالت بدش میاد و الان که صاحب فرزند شدم و می بینم که چقد نیاز به انرژی داره بدنم کشش نداره از طرفی دیگر اگر من تو اون سن و سال به سمت ورزش نمی رفتم نمیدونم با اون همه انرژی چکار می کردم. الان به شدت احساس افسردگی و رکود می کنم. راهی که پانزده ساله ادامه می دادم و هنوزم دوستش دارم و می بینم که من رو با معارف دینی مانوس نکرده نه میتونم ترکش کنم و نه میتونم در آن پیشرفت کنم. با دیدن مسابقات ورزشی پیش خودم فکر می کنم مدال گرفتن و و مقام آوردن بی معنی است ولی وقتی تبریک رهبری به ورزشکارا رو می بینم باز میگم اگه بی فایده و پوچ بود رهبر ازشون تشکر نمی کردند. استاد من واقعا بین دو راهی موندم که نمیتونم تشخیص راه درست رو بدم. و اینکه الان یه دانشجویهایم نمیدونم منصرفشون کنم از این راه یا ادامه بدنند. ممنون میشم کمک کنید

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. ورزش، امر لازمی است و در این مورد خوب است به قسمت سوم کتاب «جوان و انتخاب بزرگ» که بر روی سایت هست رجوع فرمایید. ۲. در همین زمان که همسر و فرزند دارید، نیز در عین حفظ روحیهی عاطفه‌ی زنانه خوب است کار ورزشی و شخصیت ورزشی را حفظ کنید. ۳. دانشجویها را باید در عین تذکر به محض نشدن به ورزش و استفاده از معارف الهی، از ورزش باز ندارید. ۴. ورزش قهرمانی را هرکس باید با روحیه و زندگی خودش حل کند، در حدی که مواظب باشد به زندگی‌اش لطمه‌ای نخورد. موفق باشید